

plán pro populace tresky obecné a lov těchto populací, a zachoval právní účinky tohoto nařízení po přiměřenou dobu po vyhlášení rozsudku v této věci, to znamená nejdéle po dobu jednoho kalendářního roku začínajícího 1. ledna následujícího po vyhlášení rozsudku.

Návrh Komise je založen na následujících třech žalobních důvodech:

- a) V rámci prvního žalobního důvodu vycházejícího z nesprávného právního posouzení týkajícího se právního základu napadeného nařízení (porušení čl. 43 odst. 2 SFEU) Komise tvrdí, že se Rada dopustila pochybení rozdělením návrhu Komise a přijetím jeho části na základě čl. 43 odst. 3 SFEU, jelikož tento návrh měl být v celém rozsahu založen na čl. 43 odst. 2 SFEU, jak navrhovala Komise. Napadené nařízení obsahuje ustanovení, která nespádají do působnosti čl. 43 odst. 3, jenž může být základem pouze opatření týkající se stanovení a přidělení rybolovných práv.
- b) V rámci druhého žalobního důvodu vycházejícího z navazujícího nesprávného právního posouzení týkajícího se rozhodovacího procesu a institucionálních výsad Evropského parlamentu podílet se na řádném legislativním postupu a Evropského hospodářského a sociálního výboru být náležitě konzultován (porušení článku 294 SFEU a čl. 43 odst. 2 SFEU) Komise uvádí, že část dotčeného návrhu byla přijata Radou jednající samostatně, zatímco Evropský parlament se na jejím přijetí nepodílel, jak by se podílel v rámci řádného legislativního postupu, a Evropský hospodářský a sociální výbor nebyl náležitě konzultován.
- c) Konečně, v rámci třetího žalobního důvodu vycházejícího z přijetí napadeného nařízení bez návrhu Komise nebo podstatné změny povahy návrhu Komise (fr. dénaturation) (porušení článku 17 SEU a čl. 43 odst. 3 SFEU) Komise poukazuje na to, že rozdělení návrhu Radou a následná změna právního základu jedné z jeho částí vedla k zásadní změně povahy návrhu Komise, což je v rozporu s výlučným právem Komise na iniciativu.

(¹) Úř. věst. L 352, s. 10

Žaloba podaná dne 19. března 2013 — Evropská komise v. Belgické království

(Věc C-139/13)

(2013/C 156/34)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: D. Maidani a G. Wils, zmocněnci)

Žalovaný: Belgické království

Návrhová žádání žalobkyně

- rozhodnout, že Belgické království tím, že k 28. červnu 2009, tj. ve lhůtě stanovené v článku 6 nařízení (ES) č. 2252/2004 (¹), neprovedlo technické specifikace týkající se vydávání biometrických pasů s otisky prstů v souladu s ustanoveními podle rozhodnutí Komise C(2006) 2909 ze dne 28. června 2006, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z uvedeného nařízení,
- uložit Belgickému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Komise v rámci žaloby Belgickému království vytýká, že nepřijalo opatření potřebná k tomu, aby zajistilo vydávání biometrických pasů obsahujících otisky prstů ve lhůtě stanovené nařízením (ES) č. 2252/2004.

(¹) Nařízení Rady (ES) č. 2252/2004 ze dne 13. prosince 2004 o normách pro bezpečnostní a biometrické prvky v cestovních pasech a cestovních dokladech vydávaných členskými státy (Úř. věst. L 385, s. 1).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná
Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Německo) dne 20.
března 2013 — Annett Altmann a další v. Bundesanstalt
für Finanzdienstleistungsaufsicht**

(Věc C-140/13)

(2013/C 156/35)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Účastníci původního řízení

Žalobci: Annett Altmann Torsten Altmann, Hans Abel, Doris Anschütz, Heinz Anschütz, Waltraud Apitzsch, Uwe Apitzsch, Andrea Arnold, Klaus Arnold, Simone Arnold, Barbara Assheuer, Ingeborg Aubele, Karl-Heinz Aubele

Žalovaný: Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

Předběžné otázky

- 1) Je slučitelné s právem Evropské unie, aby byly závazné povinnosti mlčenlivosti, které jsou uloženy vnitrostátním úřadům, jež vykonávají dohled nad finančními službami a které mají základ v relevantních právních aktech unijního práva (zde: směrnice 2004/109/ES⁽¹⁾, směrnice 2006/48/ES⁽²⁾ a směrnice 2009/65/ES⁽³⁾), a byly provedeny ve vnitrostátním právu, jak k tomu došlo v Německu v případě § 9 zákona o bankovníctví (Kreditwesengesetz) a § 8 zákona o obchodování s cennými papíry (Wertpapierhandelsgesetz), prolomeny použitím a výkladem vnitrostátního procesního předpisu, jako je § 99 správního řádu soudního (Verwaltungsgerichtsordnung)?
- 2) Může se orgán dohledu, jako je německý Spolkový úřad pro dohled na finančními službami (Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht) vůči osobě, která u něho požadovала přístup k informacím o určitém poskytovateli finančních služeb podle německého zákona o svobodě informací (Informationsfreiheitsgesetz), odvolávat na povinnosti mlčenlivosti, uložené mu mimo jiné unijním právem, jak jsou upraveny v § 9 zákona o bankovníctví (Kreditwesengesetz) a § 8 zákona o obchodování s cennými papíry (Wertpapierhandelsgesetz), pokud vlastní obchodní koncept společnosti, která nabízelá finanční služby, avšak byla mezitím byla rozpuštěna kvůli insolvenční a nachází se v likvidaci, spočíval v podvodu velkého rozsahu a úmyslném poškození vkladatelů, a osoby odpovědné za tuto společnost byly pravomocně odsouzeny k víceletým trestům odnětí svobody?

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/109/ES ze dne 15.12.2004 o harmonizaci požadavků na průhlednost týkajících se informací o emitentech, jejichž cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu, a o změně směrnice 2001/34/ES, Úř. věst. L 390 ze dne 31.12.2004, s. 38

(²) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (přepřevaně znění), Úř. věst. L 177 ze dne 30.6.2006, s. 1

(³) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP), Úř. věst. L 302 ze dne 17.11.2009, s. 32

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) dne 26. března 2013 — Nickel & Goeldner Spedition GmbH v. Kintra UAB, v likvidaci

(Věc C-157/13)

(2013/C 156/36)

Jednací jazyk: litevština

Předkládající soud

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Účastnice původního řízení

Navrhovatelka: Nickel & Goeldner Spedition GmbH

Odpůrkyně: Kintra UAB, v likvidaci

Předběžné otázky

- 1) Má být žaloba považována za žalobu, která úzce (přímo) souvisí s úpádčovým řízením proti žalobkyni, a na kterou se vztahuje výjimka z použití nařízení č. 44/2001⁽¹⁾ a má být příslušnost soudu k jejímu projednání stanovena v souladu s nařízením č. 1346/2000⁽²⁾, v případě, kdy tuto žalobu podal insolvenční správce, který jedná v zájmu všech věřitelů podniku a který usiluje o obnovení platební schopnosti podniku a o nárůst hodnoty aktiv podniku v úpadku tak, aby bylo možné uspokojit nároky co nejvíce věřitelů — přičemž je třeba poznamenat, že stejné cíle sleduje insolvenční správce například podáním odpůřících žalob (actio Pauliana), které byly uznány jako žaloby, které úzce souvisejí s úpádčovým řízením — a s ohledem na skutečnost, že v projednávaném případě je zaplacení dlužné částky za uskutečněnou mezinárodní nákladní dopravu požadováno na základě Úmluvy CMR a litevského občanského zákoníku (obecná ustanovení občanského práva)?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku Lietuvos Aukščiausiasis Teismas žádá Soudní dvůr o výklad, zda musí být uplatněn čl. 44 odst. 3 písm. a) nařízení č. 1346/2000 a zda se tudíž toto nařízení nepoužije, neboť příslušnost rozhodnout v projednávané věci by se stanovila podle článku 31 Úmluvy CMR, tj. ustanovení zvláštní smlouvy, v případě, kdy dotýčný závazek (závazek žalované, vyplývající z vadného plnění její smluvní povinnosti, zaplatit žalobkyni, která je v úpadku, dlužnou částku za mezinárodní nákladní dopravu a úroky z prodlení) vznikl před zahájením úpádčového řízení ve vztahu k žalobkyni?
- 3) V případě záporné odpovědi na první otázku, kdy projednávaná věc spadá do působnosti nařízení č. 44/2001, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas žádá Soudní dvůr o výklad, zda v projednávané věci, v rozsahu, v němž čl. 31 odst. 1 Úmluvy CMR a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 44/2001 nejsou ve vzájemném rozporu, je třeba přihlídnout k tomu, že budou-li dotýčné vztahy spadat do působnosti Úmluvy CMR (zvláštní smlouvy), mají být při určení státu, jehož soudy jsou příslušné rozhodnout v projednávané věci, použita pravidla uvedená v článku 31 této úmluvy, jestliže pravidla